

บทนำ

พิธีอัญเชิญเทพ

คือพิธีซึ่งเชิญทวยเทพลงมาจากแดนสุชาวดีบนสรวงสวรรค์
เพื่อดลบันดาลให้ความปรารถนาของมนุษย์เป็นจริง

สิ่งจำเป็นในพิธีกรรมนี้มีสองอย่าง

หนึ่งคือคัมภีร์เพื่อสร้างรูปร่างให้ดวงวิญญาณเทพ

เนื่องจากมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นและจำแนกทวยเทพซึ่ง
สถิตในแดนสุชาวดีได้ ฉะนั้นสิ่งที่จะช่วยได้คือตำนานเทพปกรณัม

ตัวอย่างเช่นเรื่องเล่า ประวัติศาสตร์ บุคลิกลักษณะ และ
ความรู้สึกรู้จักคิด มนุษย์อาศัยสิ่งเหล่านี้สร้างเทพขึ้น คัมภีร์ปลอม
ไม่อาจทำให้ดวงวิญญาณเทพเป็นรูปเป็นร่างได้

อีกสิ่งหนึ่งคือที่ประทับอันจะเป็นภาชนะให้เทพเจ้า

เนื่องจากทวยเทพซึ่งสถิตในแดนสุชาวดีไม่อาจพำนักอยู่ใน
โลกมนุษย์ได้ ฉะนั้นสิ่งที่จะช่วยได้คือที่สถิต

ตัวอย่างเช่นเครื่องไม้เครื่องมือที่เทพเจ้าเคยใช้ ส่วนหนึ่งของ

8 พิธีอัญเชิญเทพอาถรรพ์ 2

กายเทพ ที่ประทับนั้นต้องมีความเชื่อมโยงกับเทพเจ้า ยิ่งลึกลับ
เท่าไรยิ่งดึงเทพเจ้าให้มาได้มากเท่านั้น ส่วนที่ประทับเทียมนั้นไม่
อาจทำให้เทพเจ้าลงมาสถิตได้

คัมภีร์แท้จริงกับที่ประทับแท้จริง

หากเตรียมสองสิ่งนี้แล้วที่องบทสวดแสดงความเคารพ
สรรเสริญต่อเทพเจ้า เทพเจ้าจะสร้างรูปร่างตามคัมภีร์และลงมา
สถิตยังที่ประทับ

จากนั้นแค่บอกความปรารถนาอันเหมาะสมต่อองค์เทพที่
เสด็จลงมา เทพเจ้าจะดลบันดาลให้สมหวัง...

ท่ามกลางความมืดมิด

มองไม่เห็นสิ่งใด

ไม่ได้ยินเสียงอะไร

ไม่อาจขยับเขยื้อนกาย

หรือเปล่งเสียงออกมาได้

ทำได้เพียงแค่วิต

ไม่รู้จะทำไมตัวเองถึงได้ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้

เราไปทำอะไรมากัน

เกิดอะไรขึ้นกับเรา

นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก

ในที่สุด การคิดซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่ทำได้ก็เริ่มเลื่อนรางราวกับ
หลอมละลายไปในความมืด

เราคืออะไรกันแน่

บางสิ่งถูกตัดขาดกลางคัน

...

ลิ่งคล้ายแสงไฟปรากฏท่ามกลางความมืด
แสงไฟท่ามกลางความมืดมิด
มองเห็นแสง
ได้ยินเสียง
แต่ยังไม่อาจยับเขยื้อนได้
และเปล่งเสียงไม่ออก
เพียงแต่ความคิดยังทำงาน
ความคิดเรียกสติกลับคืนมา และร้องตะโกนไร้เสียง
ช่วยด้วย
เราตะโกนไปยังแสงไฟ
ได้ยินเสียงคล้ายเพลงขับขาน
ได้ยินเสียงคล้ายสวดภาวนา
ช่วยด้วย
แสงไฟทอแสงกล้าจนฉาบความมืดมิด
และฉาบมาถึงตัวเอง
คราวนี้ความคิดโดนแสงไฟหลอมละลาย
โลกมารับเราแล้ว

บทที่ ๖
พิธีบูชาตุ๊กตา

นี่ รู้รีไปล่า
ถ้าหิ้งตุ๊กตาที่พังแล้วโดยไม่นำไปบูชา ตุ๊กตาดวงนั้นจะกลับไป
หาเจ้าของล่ะ...

"เออล่ะ จะแนะนำเพื่อนใหม่ให้รู้จักนะ"
เมื่อโดนอาจารย์ประจำชั้นเร่งเร้า เขาก็มายืนตรงหน้าชั้นเรียน
แล้วแนะนำตัว

"คุริว ฮิซุมิครับ ยินดีที่ได้รู้จัก"
ทันทีที่เข้ามาในห้อง เสียงกรีดกรีดของสาว ๆ ก็ดังขึ้น คุริว
ถอนหายใจอยู่ในใจ

เขาไม่ชอบการเป็นจุดสนใจเอาเสียเลย ไม่ใช่เพราะมีนิสัย
ด้านที่ดูน่ารักอย่างความรู้สึกประหม่าหรือว่าหน้าแดง เพียงแต่

14 พิธีอัญเชิญเทพอาถรรพ์ 2

เกลียดการตกเป็นเป้าสายตาเท่านั้น

เด็กหนุ่มไม่ได้ย้ายโรงเรียน และโรงเรียนมัธยมปลายคามิชิโระแห่งนี้ก็ไม่มีระบบย้ายห้องตามผลการเรียนด้วย ขณะนี้คือกลางเดือนมิถุนายน หากถามว่าทำไมครูวิต้องมาแนะนำตัวกับเพื่อนใหม่นั้น เรื่องนี้มีเหตุผล

จากเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเดือนก่อน

เหล่านักเรียนโรงเรียนคามิชิโระไปเยือนศาลเจ้าแห่งหนึ่งเพื่อเข้าค่ายฝึกตน และนักเรียนหกคนเสียชีวิต ทั้งหกคนเรียนห้องเดียวกัน จึงเกิดผลกระทบกับโครงสร้างชั้นเรียนของโรงเรียนแห่งนี้ซึ่งมีนักเรียนเฉลี่ยห้องละยี่สิบห้าคน

ครั้นจะจัดการแบ่งนักเรียนทั้งชั้นใหม่ตอนนี้ก็ทำไม่ได้ แต่พอนึกถึงเรื่องการทำกิจกรรมต่างๆ ในภายหลังแล้วก็ไม่ควรมีห้องที่เหลือนักเรียนแค่สิบเก้าคน

ทางโรงเรียนจึงได้ข้อสรุปว่าให้ห้องอื่นแบ่งนักเรียนมาให้ห้องละคน

ด้วยเหตุนี้ครูวิจึงเป็นหนึ่งในนักเรียนที่ถูกย้ายมา ท่ามกลางความเสียดายของอดีตเพื่อนร่วมห้อง แม้เขาจะไม่ได้ชอบพอห้องเก่าเป็นพิเศษ แต่เด็กหนุ่มอยากเลี้ยงห้องนี้จากใจจริง

ท่ามกลางการต้อนรับอย่างอบอุ่นของเพื่อนร่วมห้อง เขาเห็นรอยยิ้มประจักษ์ประชัน คราวนี้เด็กหนุ่มถอนหายใจยาว

เด็กสาวคนนั้นดูโดดเด่นกว่านักเรียนหญิงคนอื่นไหน ชิคิโยมิมิโคโตะ คือชื่อของเจ้าของสายตานั้น

เธอเป็นทั้งเพื่อนสมัยเด็ก และไม้เบื่อไม้เมาของครูวิ

เมื่อโตขึ้น แม้เรียนโรงเรียนเดียวกันก็ไม่ได้คบหากัน ทว่าพอมีหลายสิ่งที่ต้องทำร่วมกันในการเข้าค่ายฝึกตนเมื่อเดือนก่อน

บทสนทนาที่ปะทุจนแทบลืมนวลความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา แต่คงปะทุผิดทางไปหน่อย ทุกครั้งที่เอ่ยปากจึงกลายเป็นการประชด จิกกัด และเหน็บแนมไปเสียกว่าครึ่ง

ถึงกระนั้น คนรอบข้างกลับเข้าใจผิดว่าบทสนทนาที่เหมือนลั่นกับพินนั้นบ่งบอกถึงความสนิทสนม เขาจึงได้รู้ซึ่งว่าสิ่งที่เรียกว่าเพื่อนสมัยเด็กนั้นเป็นภาวะเพียงใด

ตลอดช่วงหลายวันของการเข้าค่ายฝึกตนยังเป็นเช่นนั้น หากต้องมาเรียนห้องเดียวกัน ทั้งมิโคโตะรวมถึงคนรอบข้างคงเพิ่มเรื่องยุ่งยากให้แน่

คุริวแนะนำตัวอย่างรวดเร็ว เขาอดไม่ได้ที่จะอารมณ์เสีย กระนั้นเชื่อว่าจะมีแต่เรื่องแยๆ

"คุริว สุนาโอะครับ ยินดีที่ได้รู้จัก"

คนที่แนะนำตัวต่อจากคุริวคือสุนาโอะผู้เป็นน้องชาย เขาก็ย้ายมาห้องนี้เช่นกัน

แม้สุนาโอะจะใช้ชีวิตได้ตามปกติ แต่เด็กหนุ่มมีร่างกายอ่อนแอ จึงมักหยุดเรียน แม้แต่เดี๋ยวนี้ก็ยังคงถูกห้ามเข้าห้องพยาบาลระหว่างวิชาพลเป็นครั้งคราว หากเรียนห้องเดียวกันก็จะได้อยู่ใกล้ๆ ในเวลาเช่นนั้นได้

มีแค่เรื่องนี้เท่านั้นที่คุริวคิดว่าเป็นเรื่องดี

เมื่ออีกสามคนแนะนำตัวเสร็จ พวกคุริวก็นั่งโต๊ะเรียนตามที่อาจารย์บอก

ที่นั่งว่างที่อาจารย์บอกนั้นเดิมทีเป็นของใครกัน คุริวนึกหน้าเหล่านักเรียนผู้จากไป แต่แล้วความคิดก็ต้องชะงักไปทันควัน

ที่ถูกคือโดนทำให้ชะงัก ตรงนั้นคือที่นั่งข้างมิโคโตะ

"ฉันอยากจะสาปส่งความชวยของตัวเองเป็นบ้า"

มีชาวลิธัวเนียหลายคนเกี่ยวกับวิธีเลือกนักเรียนเข้าห้อง ทั้งเรื่อง
อาจารย์ที่อยากเลี้ยงเด็กมีปัญหา เลือกเป็นรายชื่อโดยคำนวณจาก
ค่าเฉลี่ยผลการเรียนรวมของห้องนั้นๆ หรือไม่ก็แค่ใช้วิธีจับสลาก
ธรรมดา หากดูจากการที่คุริวซึ่งมีคะแนนสอบอยู่ระดับที่อปของ
ชั้นปีมาเรียนห้องเดียวกับมิโคโตะซึ่งอยู่ระดับเดียวกับเขา การเลือก
ด้วยวิธีจับสลากน่าจะเป็นไปได้มากที่สุด

"แหม ไหนบอกว่าไม่เชื่อเรื่องพรคนี้ไง"

คุริวเคยประกาศว่าไม่เชื่อเรื่องเทพเจ้าหรือดวง มิโคโตะรู้ดีจึง
เหน็บเสียดหนึ่งดอก

"ดวงคือส่วนหนึ่งของทฤษฎีความน่าจะเป็น"

นับเป็นคำแก้ตัวที่กระดากปาก สำหรับคุริวที่ไม่พึงดวงโดยสุ่ม
ตอบในข้อสอบที่ไม่รู้คำตอบ แต่เว้นว่างแทน

"ฉันหมายถึงคำว่าสาปแช่งต่างหาก ไม่คิดไม่ฝันว่าจะได้ยิน
คำว่าสาปแช่งหลุดจากปากคนอย่างนาย"

มิโคโตะพูดเหมือนจะเลือกหยิบคำไหนมากก็ได้ ขึ้นอยู่กับ
ว่าคำตอบของคุริวชี้ช่องมาทางไหน

คุริวทำหน้าที่เหยเกให้สีหน้ากวนประสาทนั้นแล้วเงยไป

"ยังไงก็ตาม สำหรับเรื่องที่เกิดขึ้นนี้ ถือว่าโชคดีหรือโชคร้าย
ก็แล้วแต่คนจะมองนะ"

มิโคโตะยิ้มกริ่มแล้วพูดเรื่องทำร้ายจิตใจเขา

"ฉันดีใจที่เราได้อยู่ห้องเดียวกันนะ คุริวคุง"

กริ่งเลิกเรียนดังขึ้น

คุริวทำหน้าที่เหยียดย่นๆ ถอนหายใจโดยไม่ให้ใครได้ยิน
เขาต่างจากเด็กที่ต้องย้ายห้องคนอื่นตรงที่ทุกคนไม่ได้เข้ามา

18 พิธีอัญเชิญเทพอาถรรพ์ 2

ห้อมล้อมทุกช่วงพักแต่ก็โดนถามโน่นนี่ไม่น้อย แต่การต้องมาอยู่ในห้องเรียนใหม่ก็ทำให้เหนื่อยใจเอาเรื่องแล้ว

ครูวิตั้งใจว่าวันนี้จะรีบกลับ จึงเริ่มเก็บของ

เมื่อมองทางสุนาโอะ ก็เห็นน้องชายกำลังคุยเล่นหัวเราะกับเพื่อนร่วมห้องใหม่อย่างสนิทสนมแล้ว

ต่างกับครูวิที่ระหว่างโดนถามก็ตอบแบบแค้นๆ สร้างกำแพงที่มองไม่เห็น สุนาโอะคุยกับทุกคนโดยไม่กีดกัน อีกฝ่ายก็คงรู้สึกว่างสุนาโอะคุยง่ายและเป็นมิตรกว่าเขา คนที่ห้อมล้อมครูวิในตอนแรกจึงย้ายไปหาสุนาโอะในตอนเลิกเรียน

ถึงจะเป็นพี่น้องที่สนิทกันแค่ไหน ใช่ว่าต้องกลับบ้านด้วยกัน ครูวิจึงปล่อยสุนาโอะไว้แล้วออกจากห้องเรียนไป

"ครูวิคุง มีแขกมาหา"

ตอนกำลังจะเดินออกจากห้อง มิโคโตะที่กลับเข้ามาพอดีเรียกไว้

จังหวะเหมือนวางแผนไว้แล้ว เขาจึงเกือบอารมณ์เสียออกทางสีหน้า

"ตายจริง อยู่ทำหน้าที่แบบนั้นดี ไม่ใช่ความผิดของฉันสักหน่อย"

มิโคโตะสวนกลับโดยไม่สะทกสะท้าน

"ฉันไม่ได้แสดงออกทางสีหน้าสักหน่อย"

แต่เด็กหนุ่มไม่ปฏิเสธเรื่องอารมณ์เสีย

"ถ้าอย่างนั้นฉันคงมองทะลุได้ถึงใจนาย"

"แอบดูชาวบ้านเป็นงานอดิเรกยอดแย่"

"แต่ก็ดีกว่าแอบดูกระดาศคำตอบแล้วตรวจคะแนนใหม่"

"อย่าพูดเรื่องเก่าขึ้นมาเล่า"

มิโคโตะพูดถึงเรื่องที่เขาแอบดูกระดาศคำตอบของเธอในการ

สอบวัดระดับภายในโรงเรียนเมื่อประมาณหนึ่งเดือนก่อน แน่แน่นอนว่าไม่ใช่การลอกข้อสอบ เขาแอบดูแล้วเทียบคำตอบกันเท่านั้น หากจะโดนตำว่าเป็นงานอดิเรกยอดแย่ก็เถียงไม่ได้

"เสียใจด้วยที่ฉันความจำดี คราวนี้คงโดนดูตอนสอบกลางภาคกับสอบปลายภาคด้วยสินะ เมล็ดแห่งความกังวลเพิ่มขึ้นมาแล้วสิ"

"ฉันว่าน่าจะโดนเธอแอบดูคีนมากกว่าละมัง"

การสอบวัดระดับภายในโรงเรียนนั้น นักเรียนทั้งชั้นปีจะมารวมกันที่ฮอลล์แล้วเรียงลำดับที่นั่งตามตัวอักษรโดยไม่แบ่งห้อง มิโคโตะจึงนั่งเยื้องด้านหน้าของคุริว แต่การสอบกลางภาคกับปลายภาคจะสอบในห้องเรียน ที่นั่งสอบจึงขึ้นอยู่กับที่นั่งในห้องตอนนั้น

"แหม ฉันไม่ทำแบบเดียวกันหรอก ไร้สนิยมจะตาย"

"ฟังดูเหมือนเธอกำลังประกาศว่าจะทำเรื่องที่ยิ่งกว่านั้นเลย"

"จะทำให้เหนือกว่าที่นายคิดอีก"

"แล้วฉันจะรอ"

"เอ่อ..."

ตอนนั้นเองเสียงคล้ายเกรงใจเข้าแทรกการสนทนาของคุริวกับมิโคโตะ

"ฮะ ขอโทษที"

คุริวจึงหันไปหาแขกผู้ถูกลืมเสียสนิท คนที่มิโคโตะเรียกว่าแขกนั้นคือนักเรียนหญิงเพื่อนร่วมห้องเก่าของคุริวสองคน

คนหนึ่งชื่อซัทสึกิ โยโกะ เด็กสาวร่างเล็กสูงพุงๆ กับสุนาโอะ ทำทางนุ่มนวลดูเหมาะกับผมทรงบ็อบระบำ อีกคนชื่อฮินางาตะ ฮารุกะ ไร้ผมสั้นดูทะมัดทะแมง เขาเคยเห็นสองคนนี้อยู่ๆ

สมัยเรียนห้องเก่า

"มีเรื่องอยากคุยด้วยสักหน่อย สะดวกกรีเปล่า"

ฮินางาตะถาม คุริวจึงจำใจต้องกลับไปนั่งที่หนึ่งของตัวเอง แล้ว
เชื้อเชิญให้ทั้งคู่นั่งลงตรงเก้าอี้ใกล้ๆ

มิโคโตะที่เป็นคนพาทั้งคู่มากลับไปนั่งยังที่หนึ่งของตัวเอง ถึง
คุริวจะคิดว่าคงมีคนแอบฟัง แต่เขาไม่คิดว่าจะเป็นเรื่องที่ถ้าถูกใคร
ได้ยินแล้วจะลำบาก จึงเร่งให้ทั้งคู่พูด

"ห้องเรียนใหม่เป็นยังไงบ้าง" ฮินางาตะเกริ่นถาม

"เพิ่งวันแรกเอง แต่ทุกคนเป็นคนดี คงสนิทกันได้เร็วแหละ"

เขาแอบเสริมในใจว่า 'แต่ตัดออกหนึ่งคนนะ'

ตอนนั้นเองมิโคโตะก็หัวเราะคิก บางทีเขาอาจโดนอ่านใจ
ออกแบบทะลุปรุโปร่งจริงก็ได้

"เหรือ ทุกคนเสียดายมากเลยที่คุริวคุงไม่อยู่ในห้องแล้ว
เนอะ ชัทสึกิ"

"อ๊ะ อิม เสียดายมากเลยละ อุตส่าห์ได้อยู่ห้องเดียวกันแล้ว...
ทุกคนบอกอย่างนั้นนะ"

"พูดอย่างนั้นแต่ความจริงแล้วโล่งใจกันมากกว่ามั้ง"

"ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกนา" ชัทสึกิโบกไม้โบกมือปฏิเสธอย่าง
ร้อนรน

"ช่วยไม่ได้หรอก ทางโรงเรียนตัดสินใจแล้วนี่ ว่าแต่พวกเรามี
ธุระเรื่องอะไรหรอ"

เมื่อเห็นว่าสองคนนี่คงไม่ได้มาเพื่อถามสารทุกข์สุกดิบแน่
คุริวจึงถามถึงธุระ

ฮินางาตะเร่งให้ชัทสึกิพูด

"เรื่องมันออกจะแปลกสักหน่อยนะ..." เด็กสาวจึงเกริ่นแล้ว

พูดต่อ "คือฉันทำตุ๊กตาฟังนะ คิดว่าฉันควรทำยังไงดี"
เป็นคำถามที่คุริวไม่เคยคาดคิดมาก่อน เขาจึงนั่งอึ้งตอบไม่ได้ในทันที

"...เอ่อ ขอโทษที่ ช่วยพูดอีกครั้งได้ไหม"

"คะ...คืออย่างนี้ ฉันทำตุ๊กตาฟัง เลยกำลังลังเลว่าจะทำยังไงดี..."

"ขอโทษนะที่ถามอะไรแปลกๆ"

ฮินางาตะเสริมต่อท้ายพยายามช่วยเพื่อน

"พวกเราเป็นเจ้าหน้าที่อาสา นะ เคยไปเล่นละครหุ่นตามที่ต่างๆ ด้วย"

โรงเรียนคามิชิโระมีเจ้าหน้าที่อาสา หน้าที่หลักคือไปช่วยตามโรงพยาบาลหรือสถานสงเคราะห์ และส่วนหนึ่งของงานนั้นดูเหมือนจะมีการแสดงพวกร้องเพลงหรือเล่นละครหุ่นด้วย

"แล้วที่นี้มีตุ๊กตาเก่ามากตัวหนึ่งที่เจ้าหน้าที่อาสาใช้ต่อกันมา แต่มันดันพังแล้ว พวกเราเลยอยากขอคำปรึกษาว่าควรทิ้งตุ๊กตาหรือว่าต้องเอาไปที่ศาลเจ้าดีนะ"

"...ทำไมถึงมาถามฉันล่ะ"

เด็กสาวทั้งสองมองหน้ากันอีกครั้ง จากนั้นซัทสึก็ก็ตอบว่า

"เอ่อ เราได้ยินมาว่าคุริวคุงรู้เรื่องพวกนี้ละเอียดนะ"

"..."

คุริวเงียบด้วยความแข็งในอารมณ์

คืนนักเรียนหกคนเสียชีวิตที่เกิดในค่ายฝึกตนจบลงโดยสรุปว่าเป็นการฆ่าตัวตายและอุบัติเหตุ ส่วนรายละเอียดนั้นพวกเขาถูกลังห้ามไม่ให้แพร่พราย แต่คนเราปากสว่างเสมอ

เหล่านักเรียนที่กลับมาจากค่ายฝึกตนได้อย่างปลอดภัย

22 พิธีอัญเชิญเทพอาถรรพ์ 2

เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ทุกคนฟัง

เรื่องราวอันโชคร้ายนั้นจึงกลายเป็นข่าวลือส่งไปยังหูของทุกคน และตกค้างเป็นเงามืดในใจ

และข่าวลือหนึ่งก็แพร่กระจายไปทั่วโรงเรียนว่า

ห้ามทำคาถาผูกสัมพันธ์เด็ดขาด หากทำแล้วละก็จะได้โดนลากให้ตายตกตามกันไป...

เมื่อข่าวลือนั้นแพร่ออกไป คาถาผูกสัมพันธ์ที่กำลังระบาคอยู่ก็เงียบหายไปทันที

ข่าวลือนั้นอาจจะมึบดเบือนไปบ้าง แต่อย่างน้อยตอนนี้ก็ไม่มีนักเรียนที่ทำเคล็ดคาถานั้นแล้ว

แต่มีข่าวลืออีกเรื่องเข้ามาแทน

นั่นคือครูวิ อิชูมิเชี่ยวชาญเรื่องเคล็ดคาถาคำสาป และช่วยคลี่คลายปัญหาได้

การที่ครูวิคลี่คลายคดีนั้น...ซึ่งสำหรับเขาเป็นเพียงแค่การสรุปสิ่งที่เกิดขึ้น...เป็นจุดเริ่มต้นของข่าวลือจริง หลังจากนั้นก็มีคนมาขอคำปรึกษาเกี่ยวกับเรื่องลึกลับหรือสิ่งที่ยธิบายไม่ได้ด้วยวิทยาศาสตร์กับเขามากขึ้น

แน่นอนว่าทุกเรื่องนั้นไม่มีเนื้อหาอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน วันนี้ก็คงเหมือนกัน

แม้แต่ในระดับที่คนรู้จักกันทั่วไปอย่างเช่นต้องนำตุ๊กตาที่พังไปบูชา ต้องนำกระจกที่แตกไปที่ศาลเจ้า ต้องนำเครื่องรางไปคืนเทพเจ้าตอนต้นปี คนส่วนใหญ่รู้เรื่องเหล่านี้กันดีในฐานะเรื่องไซคลาง

ซึ่งล้วนพัฒนามาจากคำสอนหรือคำเตือน แต่ถึงไม่ปฏิบัติตาม
ก็ไม่เกิดอะไรขึ้น

"เป็นตุ๊กตาที่ทำจากอะไรเหรอ"

คุริวทิ้งของไปครู่หนึ่งก่อนถามซัทสึกับฮินางาตะ

"เอ๊ะ? เออ ไม่น่ามั้ง แบบที่ติดของคล้ายไม้แล้วขยับได้นะ"

"เข้าใจแล้ว ถ้าอย่างนั้นก็เอาไปทิ้งวันทิ้งขยะเผาได้ แค่นี้แหละ"

คุริวสรุปเช่นนั้นแล้วลุกจากเก้าอี้

"พูดอะไรของนายนะ"

เสียงทักท้วงดังมาจากอีกทางหนึ่ง ทำให้เขาต้องกลับมาอยู่ที่นั่ง
เจ้าของเสียงคือมิโคโตะ

"ขอโทษนะที่แอบฟังเรื่องที่คุยกัน"

แม้คุริวจะนึกกตในใจว่าสอดรู้สอดเห็นแล้วยังมาพูดดีอีก แต่
เขาก็ไม่คิดห้ามมิโคโตะ

"แต่ขอบอกไว้หน่อยแล้วกันว่าเอาตุ๊กตาไปบูชาดีกว่านะ"

"บ้านของคุณซึคิโอมิรับทำเรื่องพวกนี้ด้วยเหรอ"

บ้านของมิโคโตะคือศาลเจ้าซึ่งบูชาซึคิโอมิฮิเมะโนะคามิ
เทพเจ้าซึ่งให้พรด้านสุขภาพและอายุขัยยืนยาว เธอเป็นลูกสาว
คนเดียวของศาลเจ้าจึงรอบรู้เรื่องเหล่านี้ดี

"ขอโทษนะ ที่บ้านฉันไม่รับบูชาตุ๊กตาหรอก แต่แนะนำให้ได้"

"ถ้าอย่างนั้นต้องไปศาลเจ้าไหนเหรอ"

ทั้งคู่ไม่เคยคุยกับมิโคโตะโดยตรงมาก่อน แต่ฮินางาตะถือ
โอกาสนี้เริ่มขอคำปรึกษาจากมิโคโตะ

"ศาลเจ้าทามาฮุระที่อยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนนะ"

"...ศาลเจ้า...ทามาฮุระ?"

"อืม ไม่รู้จักเหรอ"

24 พิธีอัญเชิญเทพอาถรรพ์ 2

"ซัทสึก็รู้จักไหม"

ฮินางาตะถามซัทสึกิ แต่เธอส่ายหน้า

"เป็นศาลเจ้าที่มีประวัติยาวนาน ถ้าลองค้นดูก็จะเจอทันที
ที่นั่นวางใจได้"

ดูท่าข้อเสนอมันให้เอาไปทั้งวันทั้งชยะเผาได้ของคุริวจะโดนปิด
ตกทันที แต่สำหรับเด็กหนุ่ม เรื่องนั้นจะเป็นยังไงก็ช่างอยู่แล้ว

"ขอโทษนะที่ถามอะไรแปลกๆ"

ตอนที่คุริวปล่อยให้หน้าของมิโคโตะแล้วถอนตัวออกไป
ซัทสึก็ก็ขอโทษเขา

"ฉันไม่ค่อยเชื่อเรื่องพวกนี้เท่าไร แต่ดูเหมือนฮินะจะ
ไม่สบายใจ"

"ซัทสึกิเองก็ทำอะไรไม่ถูกเหมือนกันนี่"

"ก็ฮินะพูดเรื่องแปลกๆ นี่นา"

"เรื่องแปลกๆ ไร" คุริวสงสัยจึงถามเช่นนั้น

"เอ๊ะ? อะ...อือ ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตหรอก แค่ข่าวลือนะ"

"ข่าวลือ?"

คุริวกับมิโคโตะขมวดคิ้วพร้อมกัน

"อืม"

ซัทสึกิกับฮินางาตะมองหน้ากัน จากนั้นฮินางาตะจึงเป็น
คนอธิบาย

"...เขารู้กันว่าถ้าทั้งตุ๊กตาที่พังแล้วโดยไม่นำไปบูชา ตุ๊กตา
จะกลับมาหาเจ้าของนะ"

หลังจากปรึกษาพวกคุริวเรียบร้อยแล้ว ซัทสึกิกับฮินางาตะก็
กลับไปยังห้องเรียนของพวกเขา

"ดีจังเลยเนอะ ชัทสึกิ"

"ก็บอกแล้วไงว่าฉันไม่เชื่อเรื่องพวกนั้นสักหน่อย"

"ไม่ใช่ ฉันหมายถึงที่ได้คุยกับคุริวคุงต่างหาก"

"อีก..."

เมื่อเห็นชัทสึกิพูดไม่ออก ฮินางาตะก็ผุดยิ้มกริ่มเหมือน
แกลิงแซว

"ก็เห็นเธอซิมที่คุริวคุงย้ายไปห้องอื่นนี่นา"

"อย่าบอกนะว่า..."

ชัทสึกินึกย้อนว่าทำไมจู่ๆ ฮินางาตะถึงได้พูดเรื่องสยของขวัญ
อย่างตุ๊กตาที่ทิ้งไปจะกลับมาหา

"เธอแค่เอาเรื่องนั้นมาอ้างเหรอก"

"เปล่าสักหน่อย ฉันคิดว่าเราควรเอาตุ๊กตาไปบูชามากกว่า
จริงๆ นะ"

"จริงเหรอก แต่ฉันไม่เคยได้ยินข่าวลือทำนองนั้นเลย"

หากทิ้งตุ๊กตาที่พังโดยไม่นำไปบูชา ตุ๊กตาที่ทิ้งไปจะกลับมา
หาเจ้าของ...

"เฮ้ะ พูดเป็นเล่น เรื่องนี้ดังจะตาย"

"เอาเถอะ เรื่องระดับนั้นก็พอรู้อยู่เหรอก"

"ว่าแต่ จะเอายังไงดีละ คุริวคุงอุตสาห์บอกมาแล้วด้วย เรา
ลองไปศาลเจ้าทามาอยู่ระกันใหม่"

"คนที่บอกคือคุณชิคิโยมิต่างหาก"

"จะใครก็เหมือนกันนั่นแหละ เหล็กต้องตีตอxygenร่อน"

"เปรียบเทียบอะไรของเธอเนี่ย"

"ฉันหมายถึงว่าเราเอาตุ๊กตาไปบูชาแล้วพรุ่งนี้ก็ไปบอกคุริวคุง
กันไง จากนั้นก็ขอบคุณแล้วก็ชวนไปไหนกันใหม่"

"บอกแล้วไงว่าฉันไม่ได้..."

ตอนที่ซัทสึกิบกับฮินางาตะกำลังคุยกันอย่างออกรสนั่นเอง...

"นี่"

เพื่อนนักเรียนที่อยู่ตรงมุมห้องก็ส่งเสียงเรียก คงอยู่คุยกันหลัง
เลิกเรียนเหมือนกันทั้งคู่ แต่ไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายมองมาด้วยสีหน้าไม่พอใจ
ตั้งแต่เมื่อไหร่

"อ๊ะ ขอโทษที หนวกหูเธอ"

"ไม่ใช่ พวกเขาไปหาคุริวคุงมาเธอ"

คนหนึ่งในกลุ่มนั้นคือมากิ เอรืทีคงได้ยินเนื้อหาของบทสนทนา
จึงถามเช่นนั้น เธอเป็นเด็กสาวท่าทางดู แม้แต่ในห้องก็ขึ้นชื่อเรื่อง
เป็นคนเจ้ากี้เจ้าการ

"อ๊ะ? อืม พอดีมีเรื่องอยากปรึกษา..."

"ปรึกษาเธอ หมายถึงตุ๊กตาที่คุยกันเมื่อก่อนะเธอ"

ไม่อยากนึกเลยว่าโดนแอบฟังตั้งแต่ตรงไหน

"ก็ใช่..."

"บ้ารึเปล่า แค่ตุ๊กตาเนี่ยนะ ความจริงแล้วอยากไปหาเขา
มากกว่าละไม่ว่า"

"ก็แค่ไปปรึกษาเพื่อนเองนี่ ทำไมต้องพูดแบบนี้ด้วย"

ฮินางาตะสวนกลับแทนซัทสึกิที่ยืนอีกอีก

"ปรึกษา? แค่อ้างล่ะสิ ถ้าไม่มีข้ออ้างก็ไปคุยด้วยไม่ได้
แบบนี้เรียกว่าเพื่อนเธอ อีกรายคุริวคุงเขาไม่ได้คิดว่าคุณเธอ
เป็นเพื่อนสักหน่อย เป็นแค่อดีตเพื่อนร่วมห้องเท่านั้นแหละ"

"ถ้าพวกเราเป็นแบบนี้ พวกเขาก็ไม่ต่างกันหรอก อะไร
อิฉารึไง น่าเกลียดชะมัด"

"ฮา!"

มากทีเดียวไม่ออกเหมือนโดนแทงใจดำ

นักเรียนหญิงที่ซ็อกเพราะครูวัยย่ำห่องเรียนนั้นมีอยู่ไม่น้อย
ตั้งนั้นการลอบไปหาเขาจึงกลายเป็นเรื่องต้องห้ามที่รู้จักกันโดยไม่ต้อง
มีใครบอก

แน่นอนว่าฮินางาตะรู้เรื่องนั้นดี แต่เรื่องไร้สาระแบบนี้ใช้ว่า
ต้องทำตาม

"งี้เง่าเป็นบ้า เลิกพาลใส่คนอื่นสักที ไปกันเถอะ ชัทสึกิ"

ฮินางาตะคว้ากระเป๋าเก็บกับข้อมือของชัทสึกิแล้วออกจาก
ห้องเรียนไป

"ในเมื่อเป็นแบบนี้ เราเอาตุ๊กตาไปบูชา แล้วพรุ่งนี้ไปบอก
ครูวิคุมกันเถอะ ชัทสึกิ"

"นี่ เรื่องนั้นช่างมันเถอะ"

ชัทสึกิตอบเสียงลำบากใจขณะโดนฮินางาตะจูงมือ แต่เด็กสาว
ไม่มีท่าทีว่าจะสนใจ เธอจูงมือชัทสึกิออกจากห้องไป

"ไม่ว่าของอะไรก็ตามแต่ ยิ่งเก็บไว้ครอบครองนานเท่าไร
ก็จะมีวิญญาณมาสิงนานเท่านั้น และในบรรดาของเหล่านั้นตุ๊กตา
จัดว่าเป็นของที่ถูกลิงง่ายสุด ดังนั้นจึงไม่ควรนำไปทิ้งง่ายๆ แต่ต้อง
จัดการให้เรียบร้อยในที่ที่ถูกต้อง"

มิโคโตะอธิบายเกี่ยวกับการบูชาตุ๊กตาต่อ

"อีกอย่าง เขารู้กันว่าตุ๊กตานั้นเป็นตัวแทนของเจ้าของที่
ครอบครอง หรือพูดได้ว่าหากตุ๊กตาเสียหาย แสดงว่ารับเอาบาดเจ็บ
หรือความตายไปแทนคนคนนั้น ถึงต้องเอาไปบูชาให้เรียบร้อยเพื่อ
เป็นการแสดงความขอบคุณยังไงล่ะ"

รู้เรื่องแนวนี้ละเสียดไม่เปลี่ยน

เมื่อเห็นว่าการอธิบายไม่มีวี่แวงจะจบ ครูวซึ่งเงียบฟังมาตลอดก็เอ่ยปากขึ้น

"ขอถามอะไรสักอย่างได้ไหม"

"ได้สิ เรื่องอะไรก็ได้"

แล้วครูวก็ถามสิ่งที่เขาคิดมาตลอด

"ทำไมเธอถึงกลับบ้านพร้อมฉันล่ะ"

ครูวกับมิโคโตะอยู่ระหว่างทางกลับบ้าน

หลังจากครูวบอกกับซัทสึกิและฮินางาตะว่าจะเอาตุ๊กตาไปทิ้งเป็นขยะเผาได้ หรือจะเอาไปบูชาที่ศาลเจ้าทามาอุระก็ได้ เขาก็ออกจากห้องเรียน

แต่ไม่รู้ทำไมมิโคโตะถึงเดินตามหลังมา

"ตายจริง ก็บ้านเราอยู่ทางเดียวกันนี่นา ช่วยไม่ได้ไม่ใช่เหรอ"

ครูวกับมิโคโตะเป็นเพื่อนบ้านกัน ทางกลับบ้านจึงเป็นทางเดียวกัน แต่นั่นก็ไม่ใช่เหตุผลที่พวกเขาจะต้องเดินเคียงกันกลับบ้าน

"ฉันก็เลือกกลับบ้านกันคนละเวลาก็ได้นี่"

"ก็ฉันตั้งใจจะกลับพอดีนี่นา"

"งั้นก็ไปเดินข้างหลังซะ"

"อู๊ยตาย ผู้หญิงต้องเดินตามหลังสามก้าวหรือ หัวโบราณจริงเชียว"

มิโคโตะเดินถอยจากครูวไปทางด้านหลังสามก้าวเหมือนจงใจ

ในสายตาคนอื่น พวกเขาดูสนิทสนมมากกว่าห่างเหินกัน

"ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น"

"นิสัยเอาใจยากจัง หรือเป็นแบบที่เขาเรียกว่าปากกับใจไม่ตรงกัน"

มิโคโตะกลับมาเดินข้างๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

คุริวจึงจำใจเป็นฝ่ายชะลอความเร็วฝีเท้าลง แต่มิโคโตะก็ชะลอลงเช่นกัน จึงไม่มีความหมาย

เด็กหนุ่มมองมิโคโตะด้วยสายตาเหนื่อยหน่าย

"การทำให้จิ้งหะเดินเข้ากันเป็นเรื่องสำคัญนะ"

"ไม่ต้องฝืนพยายามให้เข้ากันได้"

"ถ้ารังเกียจขนาดนั้นก็วิ่งกลับบ้านไปสิ ฉันคงไม่ลงทุนวิ่งตามหรอก"

แต่ให้วิ่งทิ้งระยะห่างเพื่อกลับบ้านก็ดูเง่าเกินทน อีกอย่างก็ใกล้ถึงทางแยกแล้วด้วย

"เธอจะตรงกลับบ้านเลยรึเปล่า"

"ไม่มีแผนจะแวะไปที่ไหนเป็นพิเศษหรอก"

"งั้นรี งั้นเราก็ก่อนตรงนี้"

คุริวบอกเช่นนั้น แล้วเลี้ยวไปคนละทางกับทางกลับบ้าน

"...ตามมาทำไม"

"นายไม่ได้ชวนฉันไปที่ไหนหรอกหรือ"

"เข้าใจผิดใหญ่แล้ว ฉันแค่มีธุระ ส่วนเธอก็ตรงกลับบ้านไป

สิ"

"กำลังกลับบ้านอยู่ไง"

"บ้านเธอไม่ได้อยู่ทางนี้ไม่ใช่หรือ"

"วันนี้เกิดมีอารมณ์อยากกลับทางนี้นะ"

"ไหนเมื่อก็บอกว่าจะไม่แวะที่ไหน"

"ฉันบอกว่าไม่ได้แวะที่ไหนก็จริง แต่ไม่ได้บอกสักหน่อยว่าจะไปทางไหน"

เถียงกันไม่จบไม่สิ้นแน่ คุริวเห็นแววเช่นนั้นจึงถอนหายใจ

"ทำไมเธอถึงอยากแกล้งฉันขนาดนี้เนี่ย"

30 พิธีอัญเชิญเทพอาถรรพ์ 2

"แค่กลับบ้านด้วยกันก็ถือว่าแก๊งหรือ พุดจาใจร้ายจัง"

"ถ้าไม่ได้แก๊งกันแล้วคืออะไร"

"แค่แสดงความสนิทสนมเท่านั้นแหละ"

เมื่อได้ยินเช่นนั้นคริวก็ทำหน้าราวกับกลืนกินของรสชาติแย

"แหม หรือว่าเป็นความรักดีกว่า"

"จะเอาคำไหนก็ตามใจ"

คริวสบถแล้วรีบจ้ำเท้า

"ตื่นตื่นจ้กว่านายจะพาไปที่ไหน"

มิโคโตะหัวเราะคิกคักเหมือนกับปีศาจน้อยแล้วเดินตาม
หลังไป

สำหรับคริวแล้วโดนแหวะยังรับมือง่ายเสียกว่า ดูเหมือนเธอ
จะรู้เสียแล้วว่าการใช้คำหวานเล่นงานเขาได้ดีกว่าคำร้าย

คริวยอมแพ้พร้อมกับมุ่งหน้าไปยังจุดหมาย

"เออ นี่ล้อเล่นอะไรกันหรือ"

สถานที่ที่เขาแหวะมาคือซูเปอร์มาร์เก็ตแถวบ้าน

คริวไม่สนใจ เดินตรงไปหยิบของกินทั้งเนื้อหมูสำหรับทำ
ซาบู่ซาบู่ กะหล่ำปลี ถั่วงอก ตามด้วยนม ไข่ และขนมปังใส่ลง
ตะกร้า

"เป็นภาพที่น่าตกใจดีนะ" มิโคโตะเดินตามหลังคริวพลางพูด
เช่นนั้น

คริวยังคงไม่สนใจแล้วซื้อของต่อไป

"แหม คริวคง ช่วยที่บ้านประจำเลยนะจ๊ะ"

"...สวัสดีครับ"

แม่บ้านคนหนึ่งที่มาซื้อของกล่าวทักเขา คงเป็นคนรู้จัก

"วันนี้ทำหมุดัมหรือ"

เธอมองของในตะกร้าแล้วเอ่ยถาม จากนั้นก็เลื่อนสายตาจาก ตะกร้ามาทางด้านหลัง ตรงตำแหน่งที่มีโคโตะอยู่ แม่บ้านคนนั้น มองคูริวกับมิโคโตะสลັบกันอยู่ครู่หนึ่ง

"อึยตาย ขอโทษทีนะจ๊ะ"

เธอบอกว่าขอโทษที่ที่รบกวน แล้วจากไปทันที

เมื่อเรื่องที่หัวใจเกิดขึ้น คูริวก็ถึงกับห่อเหี่ยว เขาพยายาม รับผิดชอบต่อเพื่อไม่ให้เกิดเรื่องแบบนี้แท้ๆ

"ตายจริง โดนเข้าใจผิดซะแล้ว"

"...ถึงได้บอกใจว่าอย่าตามมา"

"นายไม่ได้บอกสักหน่อย"

"หัดเดาเอาบ้างเซ"

"ฉันไม่คิดมากหรอกนะ"

"แต่ฉันคิด"

ตอนนั้นเอง เขาก็สังเกตเห็นแม่บ้านคนนั้นแอบมองจากด้าน หลังชั้นวางสินค้า คูริวจึงจบบทสนทนาไร้สาระ ชื่อของจนเสร็จ แล้วออกจากร้านไป

หลังชื่อของเรียบร้อย คูริวซึ่งหิวถุงใส่ของก็เดินเคียงกับ มิโคโตะกลับบ้านเนื่องจากบ้านอยู่ทางเดียวกัน สุดท้ายก็กลายเป็น ว่ากลับบ้านด้วยกันอยู่ดี

"ฉันชอบของดั้มนะ"

"อ้อหรือ ก็ดีนี่ ไปทำกินที่บ้านซะสิ"

"คืนนี้ขอไปร่วมวงด้วยได้ไหม"

"ไม่มีส่วนของเธอ"

"ฉันไม่กินเยอะขนาดนั้นหรอก"

"ชื่อมาแค่สำหรับสองคนพอดี"

"งั้นก็ชื่อเพิ่มสิ"

"ค่าข้าวฉันมีแค่นี้"

"ฉันช่วยออกค่าวัตถุดิบให้หนึ่งในสามแล้วกัน"

"ฉันกำลังปฏิเสธเธออยู่นะ"

"นายไม่ได้พูดสักหน่อย"

"ก็บอกแล้วไงว่าหัดเดาซะบ้าง"

"ขอโทษทีนะ ฉันเป็นคนเดาไม่เก่ง"

รู้อยู่แล้วยังมาพูดดี แม้การสาบานกับพระเจ้าจะขัดกับหลักการของคริว แต่เขากล้าสาบานเลยว่าที่ตัวเองคิดไม่ผิดแน่นอน

"เราไม่ได้กลับบ้านด้วยกันมากี่ปีแล้วนะ"

ตอนที่ใกล้จะถึงบ้าน มิโคโตะก็พูดคล้ายนึกถึงอดีต สมัยยังเด็กพวกเขากลับบ้านด้วยกัน แต่ก็ถึงแค่ตอนนั้น

จากนั้นไม่นานก็ถึงบ้านมิโคโตะ...ด้านหลังศาลเจ้าชิคิโยมิ

บ้านของมิโคโตะอยู่ในบริเวณศาลเจ้าชิคิโยมิ จึงต้องเข้าออกจากทางด้านหลัง บ้านของคริวซึ่งอยู่ติดกันเข้าจากทางด้านหน้าตามปกติ ดังนั้นไม่มีความจำเป็นต้องผ่านมาตรงนี้ แต่คงเพราะร่างกายจำไปแล้ว ถึงได้อ้อมมาด้านหลังโดยไม่รู้ตัว

"วันนี้สนุกมากเลย"

"เหรอ แต่ฉันเหนื่อยสุดๆ"

คริวตอบกลับแบบขอไปที

"แล้วเจอกันพรุ่งนี้"

"...เออ"

เพราะเรียนห้องเดียวกันแล้ว จึงไม่แปลกที่บอกกล่าวด้วยคำว่าเจอกันพรุ่งนี้ ไม่ได้มีความหมายอะไรเป็นพิเศษ

"ไปก่อนนะ"

มิโคโตะบอกเขา แล้วเดินตรงเข้าบ้านทางประตูด้านหลัง เธอหยุดเท้ากะทันหัน

ชายวัยกลางคนสวมชุดพิธีการที่เป็นเสื้ออันจับกับกางเกงฮากามะยืนอยู่ตรงนั้น

"คุณพ่อ..."

เขาคือชิคิโยมิ มาซาตากะ พ่อของมิโคโตะ มาซาตากะเหลือบมองคุริวแวบหนึ่งด้วยสายตาไม่ต่างจากมองสิ่งของ

เด็กหนุ่มหัวน้ําไหลเล็กน้อย แต่ก็คือมศีระทักทายกลับ แต่อีกฝ่ายไม่สนใจ เขาเลื่อนสายตากลับมายังลูกสาว

"บอกแล้วใช่ไหมว่าห้ามไปยุ่งเกี่ยวกับอีก"

"เราแค่บังเอิญกลับบ้านพร้อมกัน"

"อย่ามาแก้ตัว"

มาซาตากะไม่รับฟังคำอธิบาย

"ถ้าเจอที่โรงเรียนก็ให้เลี่ยง ถ้าเจอระหว่างทางก็เปลี่ยนทาง หากเข้ามาคุยก็ทำเป็นไม่รู้จักรัก เข้าใจไหม"

มาซาตากะสั่งเช่นนั้นกับลูกสาวโดยไม่สนว่าคุริวอยู่ตรงนั้นด้วย

"..." มิโคโตะไม่ตอบ

"เข้าใจนะ"

หลังเปลี่ยนรูปประโยคเป็นคำสั่งห้ามไม่ให้โต้แย้ง มาซาตากะก็กลับเข้าไปทางประตู

มิโคโตะส่งสายตาให้คุริวเล็กน้อยแล้วยกไหล่ ก่อนเดินเข้าบ้านไป

"...ลืมเรื่องสายตาคู่นั้นไปซะสนิทเลย"

34 พิธีอัญเชิญเทพอาถรรพ์ 2

วันรุ่งขึ้นหลังจากที่ครูวแอบขโมยคัมภีร์กับที่ประทับของ
ศาลเจ้าชิดิโยมิแล้วทำพิธีอัญเชิญเทพ

ในวันนั้นมาซาทากะก็มองเขาด้วยสายตาดูแคลน

ไม่สิ ที่ถูกต้องตั้งแต่วันนั้นต่างหาก

ทั้งที่ก่อนหน้านี้ยังเป็นสายตาทิ่มมองเพื่อนของลูกสาวอย่าง
อ่อนโยน

ที่กลายเป็นแบบนี้ถือเป็นการผิดของเขาโดยไม่มีข้อโต้แย้ง
ไม่มีโอกาสได้รับการให้อภัย เป็นผลมาจากการกระทำของตัวเอง
ดังนั้นเขาจึงไม่คิดแก้ตัว

ครูวถอนหายใจเบาๆ ก่อนเดินไปตามทางกลับบ้าน

บางที่ที่รู้สึกห่อเหี่ยวนั้น...อาจเพราะคิดไปเอง

"เฮ้ เสรีจแล้วนะ"

ครูวยกอาหารมายังห้องนั่งเล่น ก่อนตะโกนเรียกสุนาโอะที่
อยู่ชั้นสองจากตรงบันได

หากมิโคโตะมาเห็นเขาในชุดผ้ากันเปื้อนคงได้มีพูดเหน็บแนม
กันบ้างแน่

"อืม จะไปเดี๋ยวนี้แหละ"

สุนาโอะขานรับแล้วเดินลงบันไดมา นั่งลงตรงโต๊ะกินข้าว
อาหารวันนี้ งานหลักคือหมุดต้ม เคียงด้วยกะหล่ำปลีกับถั่วงอก
ตามที่แม่บ้านคนนั้นเคา นอกจากนี้ก็มีข้าวสวยกับซุชิมิโซะกับ
ผักดองที่เหลือจากเมื่อวันก่อน ทั้งหมดนี้ครูวเป็นคนทำเอง

สองพี่น้องพนมมือกล่าวว่า 'ทานแล้วนะครับ' ครูวเริ่มกิน
ซุชิมิโซะ แต่สุนาโอะกลับไม่จับตะเกียบและถอนหายใจ

"เป็นอะไรไป 'ไม่อยากอาหารเหรอ'"

"อืม นิดหน่อยนะ"

สุนาโอะมองคูริวด้วยใบหน้าคล้ายรู้สึกผิด

"รู้สึกไม่ค่อยดีรีง"

"เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก"

เมื่อเห็นคูริวร้อนรน สุนาโอะก็รีบโบกไม้โบกมือปฏิเสธ

"คือผมกินมานิดหน่อยแล้วนะ..."

"หา?"

จะว่าไปสุนาโอะกลับกับเพื่อนร่วมห้องใหม่ไปก่อนคูริว และถึงบ้านหลังคูริว คงแวะร้านฟาสต์ฟู้ดที่ไหนกระมัง

"กินอะไรมา"

"แฮมเบอร์เกอร์กับมันฝรั่ง ความจริงก็ลังเลอยู่หรอก แต่ในเมื่อทุกคนกินผมก็ต้องกินด้วยใช่ไหมล่ะ"

ถ้าจะไม่กินข้าวเย็น ก็โทรมาบอกกันบ้างสิ

นายร่างกายอ่อนแอ ไปกินของไม่ดีต่อสุขภาพแบบนี้ได้ยังไง

คำพูดเหล่านั้นผุดขึ้นมาในสมอง แต่คูริวก็ลืนคำพูดเหมือนแม่พวกนั้นลงคอพร้อมซุชิมิโซะ

"ส่วนที่เหลือไว้กินเป็นมื้อเช้าวันพรุ่งนี้ กินเท่าที่กินไหวแล้วกัน"

"อืม" สุนาโอะพยักหน้าแล้วจับตะเกียบ

"เพื่อนร่วมห้องใหม่เป็นยังไงบ้าง สนุกกับใครแล้วรึยัง"

"ก็มีบ้างนะ"

"คนที่กลับด้วยกันคือเพื่อนร่วมห้องสมัยมัธยมสี่ใช่ไหม"

"ไม่ใช่หรอก เพิ่งเคยคุยด้วยวันนี้เป็นครั้งแรก"

"นายสนิทกับคนได้ทันทีไม่เคยเปลี่ยนเลยนะ"

36 พิธีอัญเชิญเทพอาถรรพ์ 2

"อิม แต่วันนี้ไม่เหมือนทุกทีนะ"

สุณาโอะคิดเล็กน้อย ก่อนปฏิเสธแบบแกนๆ

"หมายความว่ายังไง"

"อะ ผมไม่ได้โดนแกลงหรือโดนใช้ให้ไปซื้อของหรอกนะ"

"ฉันก็ไม่ได้พูดแบบนี้สักหน่อย"

แต่ก็ว่าจะพูดแบบนี้ได้อยู่หรอก คิริวสสารภาพในใจ

"ดูเหมือนพวกเขาอยากฟังเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่ในค่ายฝึกตน
ถ้าเป็นห้องนั้น เรื่องนี้เป็นเหมือนเรื่องต้องห้ามนี่นา"

"อย่างนั้นรี"

"แต่ก็ไม่มีเรื่องที่ผมจะเล่าให้ฟังได้ด้วยแหละ"

สุณาโอะไม่รู้ความจริงเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น คนที่รู้มีเพียงคิริว
กับมิโคโตะเท่านั้น

"จะว่าไป สุณาโอะ นายรู้ข่าวลือนี้รีเปล่า" คิริวถามกลับ
"ข่าวลือที่ว่าหากเอาตุ๊กตาที่ฟังแล้วไปทิ้งโดยไม่บูชา มันจะกลับ
มาหาเจ้าของนะ"

"ใช่เรื่องที่คนที่มาหาพิววันนี้พูดถึงรีเปล่า"

"ใช่ นายคิดว่ายังไง"

"อือ ไม่เคยได้ยินมาก่อนนะ"

"งั้นเหร"

สุณาโอะมีเพื่อนมากกว่าคิริว หากน้องชายยังไม่รู้ อาจเป็น
เรื่องที่มีแค่พวกเธอได้ยินมาก็ได้

"พวกรุ่นนี้จะลองถามเพื่อนดูแล้วกัน"

"เออ ไม่ต้องทำถึงขนาดนั้นหรอก"

"เหร แต่จะถามเผื่อไว้แล้วกัน อะ แต่พวกรุ่นนี้ข่าวลือแบบนี้
อาจหายไปเพราะข่าวลือเรื่องอื่นก็ได้"

"หือ? เกิดอะไรขึ้นรี"

สุนาโอะผุดขึ้นมาเมื่อคืนด้วยใบหน้าเหมือนนางฟ้า

"บางทีคงโดนข่าวลือเรื่องพี่กับมิโคโตะจ้งไปชื่อของด้วยกันที่
ซูเปอร์ฯ กลบแทนนะ"

"! คิวแทบพนข้าว "ทำไมนายถึงรู้ได้ล่ะ"

"มีคนไปเห็นเข้าแล้วเมลมาบอกเพื่อนที่อยู่ด้วยกันวันนี้ละสิ
พวกเขาถามผมด้วย"

"แล้วนายตอบไปว่าอะไร"

"ไม่รู้ว่าจะตอบอะไรดี เลยพูดเล่นกลบเคลื่อนไปก่อนนะ"

"ทำไมถึงไม่ปฏิเสธไป!"

"ผมไม่รู้ว่าคุณความจริงเป็นยังไงนี่นา"

"นายรู้ไม่ใช่หรือว่าไม่มีอะไร!"

"เฮ้ แต่มีอะไรตอนเข้าค่ายฝึกตนไม่ใช่หรือ"

"ไม่มี และไม่มีทางจะมีด้วย"

"เข้าใจแล้ว หลังจากนั้นผมจะตอบแบบนั้นนะ"

"..."

รู้สึกเหมือนสายไปแล้วชอบกล

"พรุ่งนี้จะเป็นยังไงกันนะ"

สุนาโอะพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ เหมือนเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับ
ตัวเอง

ซัทสึกินอนอ่านนิตยสารอยู่บนเตียง เมื่อคิดว่าได้เวลาต้องนอน
แล้วจึงปิดนิตยสาร

เธอแวบนึกถึงเรื่องวันนี้

วันนี้เกิดเรื่องแยๆ

38 พิธีอัญเชิญเทพอาถรรพ์ 2

ครูวต้องย้ายห้องไป

วันนี้เกิดเรื่องดีๆ

ได้คุยกับครูว

ตอนยังอยู่ห้องเดียวกันไม่มีโอกาสเข้าไปคุยด้วยได้ง่ายๆ แต่พออยู่คนละห้องแล้วกลับไปคุยด้วยได้ซึ่งอาจจะดีกว่า ต้องขอบคุณฮินนางาตะ

แต่ไปโรงเรียนแล้วไม่มีเขาอยู่ในห้องเรียนก็เหงาเหมือนกัน คงไม่ได้แอบมองระหว่างเรียนอีกแล้ว

"พຽ່ງนี้..."

ไปคุยกับเขาเรื่องไปศาลเจ้าตามที่ฮินนางาตะบอกดีกว่า

แต่หากถามว่าเธอรู้สึกกับครูวแบบไหน คงจะเป็นความหลงใหลมากกว่า ต่อให้ไม่สนใจคนรอบข้าง เธอก็ไม่ได้คิดอยากเป็นแฟนกับเขา แค่ได้มองก็พอใจแล้ว

อาจจริงอย่างที่พวกมากิพูดว่าทำแบบนั้นเป็นการรบกวนครูว ต่อให้เป็นแค่ข้ออ้างจริง แต่เรื่องที่ว่าหากเขาตุ๊กตาไปทิ้งโดยไม่บูชา ตุ๊กตาจะกลับมาหาเจ้าของอาจทำให้โดนมองว่าเป็นคนพิลึกก็ได้

แต่ในอีกมุมหนึ่งก็อาจทำให้ถูกจดจำได้ง่าย

"แต่ผิดคาดแฮะ ที่ฮินนะสนใจเรื่องทำนองนั้นด้วย"

หรือว่าชอบเรื่องลึกลับสยองขวัญกัน

เธอตกใจที่ได้เห็นอีกด้านที่เหลือเชื่อของเพื่อนซึ่งสนิทกันเมื่อขึ้นชั้นมัธยมห้า พร้อมกับนั้นก็รู้สึกว่าคุณสนิทกันยิ่งขึ้น

ก็อก

ชัทสึก็รู้สึกคล้ายได้ยินเสียงบางอย่างจึงหันมอง
 แต่พบว่าไม่มีอะไรตกพื้น เด็กสาวจึงคิดว่าตนหูแว่วไปเองและ
 มองนาฬิกา
 ขณะนี้เป็นเวลาตีหนึ่ง
 ได้เวลาต้องนอนแล้วจริงๆ ไม่อย่างนั้นพรุ่งนี้คงตื่นไม่ไหว
 ชัทสึก็ลุกไปปิดไฟ
 ก็อก
 อีกแล้ว
 ได้ยินเสียง ครั้งนี้ไม่ได้คิดไปเอง
 แต่ก็ไม่มีอะไรตกพื้น อีกอย่างพื้นปูพรมจึงไม่น่าเกิด
 เสียงกระแทกได้
 เสียงมาจากที่ไหนกัน
 ในขณะที่คิดหาคำตอบ
 ก็อก
 เสียงดังอีกครั้ง
 มาจากทางหน้าต่าง
 ลมคงพัดอะไรมาโดนหน้าต่างกระมัง
 ก็อก ก็อก
 คราวนี้ดังสองครั้ง
 เหมือนกำลังเคาะ
 แต่ที่นี้คือชั้นสอง ไม่มีใครมาเคาะเรียกในที่แบบนี้หรอก
 คงมีบางอย่างมากระแทกตึ๊ดๆ กัน แต่ฟังยังไงก็เหมือน
 เสียงเคาะ
 ก็อก ก็อก
 ขณะคิดเช่นนั้น เสียงก็ดังอีกครั้ง

40 พิธีฉัญเชิญเทพอาถรรพ์ 2

เสียงดังติดต่อกันแบบนี้ชวนให้รู้สึกไม่ชอบมาพากล

เหมือนกำลังเรียกเธออยู่

ความคิดแง่ลบอย่างเช่นว่าอาจเป็นพวกขโมยหรือพวกนำสงฆ์
แวบขึ้นมา

เธอไม่เคยได้ยินเรื่องทำนองว่าเกิดคดีอาชญากรรมขึ้นแถวนี้
แต่บ้านหลังนี้เป็นบ้านเดี่ยวแบบญี่ปุ่นซึ่งหาได้ยากในปัจจุบัน
ทั้งยังค่อนข้างห่างจากเขตที่พักอาศัยอันเงียบสงบอยู่แล้ว อาจเป็น
ตำแหน่งที่ตกเป็นเป้าหมายของขโมยได้ง่าย

แม้คิดไปเรียกพ่อของเธอถึงห้องนอน แต่ดูเหมือนคืนนี้พ่อ
จะไปสังสรรค์กับทางบริษัทจนเมาแอ่กลับมา ตอนนั้นหลับไม่รู้เรื่อง
แล้ว ต่อให้ปลุกขึ้นมาก็คงช่วยอะไรไม่ได้

ก๊อก ก๊อก ก๊อก ก๊อก

เสียงเคาะกระจกรัวเร็วขึ้น

คล้ายจะเร่ง

ซัทส์ก็สังหรณ์ใจไม่ดีเล็กน้อยขณะจ้องไปทางหน้าต่าง

อาจมีใครบุกเข้ามา

กลางดงหรรณฺ์เช่นนั้นลอยผุดขึ้นมา

เธออยากห่มผ้าเข้านอนเสียเดี๋ยวนี้ แต่คงหลับไม่ลงหากยัง

คาใจสิ่งที่อยู่นอกกระจก

ซัทส์ก็จึงเดินไปยังหน้าต่าง

เสียงบางอย่างสั้นไหวดังแช่ๆ

เธอสะดุ้งเฮือก มือที่จับม่านค้างแข็ง

เปิดได้ไหมนะ

เปิดสิรีเปล่า

ขณะดลฺงเลซัทส์ก็ก็ึกขึ้นได้

ว่านอกหน้าต่างมีเสื้อผ้าที่ตากไว้
 คงเป็นตัวหนีบของที่แขวนตีมาโดนกระจก
 เมื่อนึกออกก็หายกลัว
 ซึ่ทลึ่กที่ยี่นซิดออยู่ริมหน้าต่างเปิดผ้ามา่านโดยที่คลายความกังวล

ลงพอสสมควร

เป็นไปตามคาด
 ผ้าขนหนูที่ตากอยู่ข้างนอกโดนลมตีอย่างแรง
 ได้เห็นกับตาแบบนี้แล้ว ก็ไม่มีอะไรต้องกังวล
 เเรอนึ่กซันที่ตัวเองห้วนไหว ตอนที่กำลังจะปลดกอลอนหน้าต่าง
 นั้นเอง
 เเรอก็สังเกตเห็น
 ว่าตรงมุมขวาของหน้าต่าง มีตุ๊กตาไผลเพียงครึ่งหน้ามองมา
 ยังตน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)